

Bước Chân Thời Gian

Xa xôi trong niềm nhớ

Mới đây mà đã hơn mười lăm năm. Nhớ lần đầu tiên anh Ba tôi dắt anh và anh Nhân về VN thăm nhà, khi ấy tôi chỉ biết nép vào trong hốc cầu thang nhìn lên bọn họ.

Anh Ba tôi, theo phép lịch sự của "người nước ngoài" đã nhã nhặn kéo tôi ra và giới thiệu:

-Hai ông, bé V em tôi. Cánh tay mặt của Ba tôi đó nha. Bé V nè, đây là anh Thái và anh Nhân bạn của anh ở bên Mỹ.

Tôi lúng túng gật đầu chào bọn họ mà chẳng dám ngược lên nhìn. Chỉ khi lui vào chân cầu thang, tôi mới tiếp tục lên quan sát từng người mà thôi.

Anh Ba, tuy là anh tôi, nhưng tôi cũng chỉ gặp anh lần đầu ngoài đời. Anh cũng chẳng lạ gì tôi qua hình ảnh nhưng gặp nhau như vậy cũng thấy ngỡ ngàng lắm sao. Anh Nhân thì khá linh hoạt, giọng nói nhẹ nhàng dễ thương. Anh nhìn tôi cười hoài, buông vài câu chọc ghẹo:

-Bé V để tóc đuôi gà, cho anh nín lại hỏi nhà bé đâu?

Mọi người ồ lên cười làm tôi ngượng chín người.

Riêng anh Thái thì ít nói, có vẻ lăm lì chỉ ngồi cười mãi mà thôi. Suốt buổi anh chỉ nói có một câu khi tôi mang nước ra mời:

-Cám ơn em!

.....

Vậy mà ba năm sau, Thái khấn khoản năm nỉ tôi:

-Em đi Toronto với anh nha, mình qua ăn đám cưới anh Nhân!

Lúc đó tôi mới biết anh Nhân cưới vợ bên xứ Canada. Và vì theo lời hứa với chị ấy, anh định cư luôn bên đó.

Anh vẫn với nụ cười thật tươi trên môi khi đón chúng tôi tại phi trường. Ôm chầm lấy Thái, cả hai vỗ vai nhau cười giòn như pháo. Quay qua tôi, anh chột khựng lại, ánh mắt nhìn tôi xa lạ đầy thắc mắc. Anh hỏi Thái:

-Cô này là ai đây ông?

Thái phá ra cười:

-Bé V đó em gái của Việt, mình gặp hồi về bên.

Anh nhíu mày vài giây rồi vỡ lẽ:

-Ồ! V đó hả? Mái tóc thề và nét mặt khi xưa của em đâu rồi cưng? Giờ make up lên, lại để tóc cao bồi anh nhận không ra.....

.....

Bây giờ thì...

Cuối tuần công việc nhà cao như núi làm hoài không hết. Đầu tóc bù xù tới cả mặt mũi. Và đôi lúc tôi có cảm giác hai cánh tay của mình sắp rớt ra.

Chưa hoàn hồn, anh lại bảo:

-Em à, khoảng hai, ba giờ lo sửa soạn để chiều nay đi đám cưới nha.

Trời! Thế là tôi phải đi lục lọi quần áo, giày dép.

Cứ tưởng là chúng tôi đến trễ nhất chứ, không ngờ khi đến nhà hàng, xe cộ vẫn còn vào tấp nập. Một nhóm đàn ông ăn mặc chỉnh tề đứng ngoài hàng hiên hút thuốc và trò chuyện râm rang.

Chúng tôi hòa vào nhóm người đang xếp hàng chụp hình thì ai đó gọi anh:

-Thái.....chao ơi lâu quá không gặp.

Anh xoay người qua hướng đó, kêu lên mừng rỡ:

-Nhân, trời ơi lâu quá hi? Trẻ hoài nha ông!

Rồi hai người ôm nhau thăm thiết, trò chuyện huyên thuyên. Được một chốc, như chợt nhận ra có người đứng bên cạnh Thái. Anh Nhân nhìn qua tôi ánh mắt dò xét:

-Cô này là....??

Thái phá ra cười:

-Bạn gái của tui hahaha.

Anh Nhân bối rối:

-Ừa tôi nhớ hình như kỳ đó

Tôi thiệt hết ý kiến với cái trí nhớ của anh nên cười cười, đáp nhỏ:

-Vợ già của Thái anh ạ.

Anh vỗ trán bật cười:

-À, thì ra là V đó hảV muôn thuở của Thái đây mà anh quên mất. Trời ơi tóc thề chấm vai với cái nụ cười nửa miệng đây mà

Và anh còn huyền thuyên nhiều nữa. Vẫn cái giọng châm chọc không hề thay đổi nơi anh nhưng trí nhớ thì xem ra khó tin tưởng quá!

"Có đứa con không thương Mẹ"

Trưa trưa, tôi vẫn thường mang bài vở ra tiệm Ba, vừa làm bài vừa trông chừng tiệm cho Ba ngủ trưa. Để thưởng công khó nhọc của tôi, Ba bảo:

-Trưa con thích ăn gì thì cứ ăn nha bé. Hộp tiền lẻ trong học tủ, chùm chìa khóa Ba giấu trong ống chỉ nilon xanh để ngăn chót.

Thế là trưa nào cũng vậy, tôi được dịp thưởng thức mấy món hàng rong gánh ngang cửa như: chè đậu, chè bắp, sương sa hạt lựu, bò bía ngọtv.v.....

Chiều nào tôi cũng bỏ ăn, có khi liếm láp chút đỉnh cho có lệ. Mẹ thường nhìn tôi với ánh mắt nghi ngờ và hay la rầy tôi:

-Con ăn có nửa chén cơm như vậy sao sống nổi hả bé? Mà lạ thật, dạo này ăn ít đi mà sao hồng có bị ốm? Tôi ngó lơ như hồng có chuyện gì. Cả Ba cũng thế, hai chúng tôi ráng giữ kín bí mật này càng lâu càng có lợi.

Trưa ấy, tình cờ Mẹ ghé ngang tiệm. Khi đó Ba đã thức dậy đang ngồi uống cà phê. Còn tôi thì nhân nhí chén chè xôi nước. Trông thấy Mẹ bước vào, Ba giả lả:

-Trời, coi tướng bé V kìa, ngồi ăn cái giọng điệu y chang mẹ nó.

Vì ngồi quay lưng ra cửa nên tôi không thấy Mẹ bước vào. Nghe Ba nói mình giống Mẹ, tôi tức nghẹn cả người nên giận dỗi, la lên:

-Sao Ba nói con giống Mẹ hả? Con thương Ba nhất mà Ba nói con vậy đó

Tôi chưa dứt câu thì đã cảm thấy một bàn tay xoa nhẹ lên tóc mình, ngược lên nhìn, Mẹ đã đứng cạnh tôi tự lúc nào với lời trách khế:

-Chà, giờ Mẹ mới biết mình có đứa con hồng thương Mẹ đó nha!

Tôi sợ tái mặt và hiểu ra câu nói của Ba vừa rồi.

Cứ ngỡ là những câu nói băng quơ ấy trôi theo thời gian, ngờ đâu....

.

.....

Mẹ bệnh.

Cả nhà ai cũng lo lắng.

Trời Phật phù hộ, Mẹ hiền lành, sống lầm lũi cả đời chỉ biết lo cho gia đình và đi Chùa nên mọi việc qua nhanh chóng, tốt đẹp hơn những gì chúng tôi ao ước và khấn nguyện.

Lên thăm Mẹ mỗi ngày dường như trở thành thói quen của tôi. Các anh chị thì xúm nhau lo nấu nướng mang thức ăn lên hàng tuần, còn tôi thì trưa lấy giờ ăn dài thêm tí xíu để ghé qua "ăn ké", lợi hại thế mà lại được tiếng thơm, Ba Mẹ cứ khen tôi nức nở.

Rồi có lần....Mẹ xoa đầu tôi, âu yếm:

-Nào giờ tưởng nó thương Ba nó nhất chứ. Nhờ bệnh một trận vậy mới biết Mẹ cũng chiếm vị trí quan trọng trong lòng con đó nha.

Tôi sững sốt vài giây rồi cười xòa:

-Trời, chuyện xưa như trái đất Mẹ còn nhớ sao? Con nào con không thương Mẹ chứ!

Thứ khó nuốt

Mỗi mùa nắng lên, tôi thường mua rong biển hoặc a-ti-sô (artichoke) về nấu nước mát uống. Dĩ nhiên thứ nước này tuy không mắc mớ gì, nhưng cái công mang về rửa thật sạch cho vào nồi nấu mềm rồi lọc nước và xác ra, chế và bình cho vào tủ lạnh..... tính ra cũng hơi cực và mất thì giờ.

Thế mà khi tôi rót một ly mang ra tận ngoài vườn đưa cho anh, anh nhìn nhầm cái ly một hồi, hỏi:

-Nước gì ghê vậy em?

-Nước mát đó anh. Trời nóng như vậy uống vào giải nhiệt.

Anh cầm ly nước lên hớp một ngụm nhỏ rồi nhăn mặt:

-Trời, khó nuốt quá em à. Cho anh chai Snapple đi, làm ơn.

Tôi tức giận, đáp một cách cương quyết:

-Không được. Snapple toàn là đồ giả không, anh uống riết bịnh chết. Uống nước mát em nấu lệ lên, bằng không em sẽ không bao giờ nói chuyện với anh nữa.

Anh hốt hoảng, cầm ly nước lên ực một cái cạn ly, giọng điệu như trả dứt nợ và không ngừng lảm bảm:

-Xứ tự do gì kỳ cục. Ra đường muốn làm gì cũng được mà về nhà lại bị chèn ép!!!!

Suốt nguyên mùa Hè ngoài trời thì nóng bức, còn trong nhà thì...tôi bức anh uống nước mát tôi nấu. Tuy hông vui về gì nhưng tôi ráng rót cho anh mỗi ngày một ly. Và anh cũng thế chẳng vui về gì nhưng đành phải uống cái thứ nước mà anh luôn miệng kêu ca là "đồ khó nuốt" kia.

Ngày nọ, tôi mời Ba Mẹ và mấy chị qua nhà chơi. Sáng sớm, tôi đi chợ mua đồ về làm gói cuốn, món mê ly nhất mà Mẹ và các chị nghe tới là mừng rỡ.

Bày các thứ ra đầy bàn, chỉ cần mọi người đến và ngồi vào, vừa cuốn vừa ăn rất vui.

Trưa ấy trời nắng như đổ lửa. Khi xe chị Hương dừng trước sân thì tôi đã đứng ngay bậc cửa để đón mọi người vào nhà.

Tôi nhanh chân vào bếp, mở tủ lạnh ra rót cho mỗi người một ly nước mát ướp lạnh sẵn từ lúc nào.

Vừa trông thấy ly nước đặt trước mặt, chị Hương kêu lên:

-Ồi trời ơi, nước mát. Trời nóng vậy mà có ly nước ngon vậy thiệt hạnh phúc quá đi.

Ba Mẹ thì cười rạng rỡ, Ba âu yếm nhìn tôi:

-Con gái tôi có hiếu quá!

Mẹ nhìn qua anh, ghẹo liền:

-Con nó nấu cho chàng rể uống đó anh à chớ mừng vội. Minh chỉ là ăn theo thôi.

Đang ngồi nhìn mọi người trò chuyện một cách ngạc nhiên, khi ấy anh mới lên tiếng:

-Ủa.... Ba Mẹ thích uống cái này lắm hả. Sao con thấy vị của nó kỳ kỳ làm sao á!

Chị Hương nhanh nhẩu:

-Ồi chà, cái thẳng, có phước hông biết hưởng cà.

Mẹ thì chậm rãi giải thích:

-Nước rong biển mát lắm con à. Uống vào giải nhiệt và lọc phổi. Còn a-ti-sô thì mát gan. Bên này mình ăn uống đồ chiên xào nóng người lắm, nên uống thêm để bồi bổ sức khỏe. Mẹ thỉnh thoảng cũng có nấu uống nhưng làm cực quá, nhiều khi hông có thì giờ để làm. Của một đồng công một lượng

Mẹ còn giải thích rất nhiều về thứ nước này với anh, trong khi anh thì ngồi sững người, chẳng cựa cựa tiếng nào mà lại lắng tai nghe như nghe lời sấm truyền vậy.

.....

Cả tuần nay, vì bị một nhát dao cửa vào tay nên tôi chẳng nấu nướng gì cả. Có dịp được nghỉ ngơi sau nhiều năm miệt mài trong bếp.

Sáng thứ Bảy tôi dậy sớm, chạy ra tiệm mua một tí thức ăn nấu sẵn để đó cho anh, chút anh làm vườn xong trở vào sẽ ăn trưa.

Dọn dẹp nhà cửa xong, tôi vào bàn viết xuống giấy những thứ cần thiết để chút nữa đi Costco mua. Hôm nay tôi phải mua một bao a-ti-sô để nấu nước mát vì trời đã bắt đầu nóng lên.....

Xa xa, tiếng anh gọi ngoài sân:

-Em ơiemmmmmm.

Tôi bước ra ngoài:

-Cần gì đó anh?

-Nóng quáLàm ơn rót cho anh ly nước mát đi em. Cám ơn trước!

Tôi cười cười, lật đật làm giọng kênh đời, đáp cộc lốc:

-Hết nước đó rồi anh à, sorry, chiều mới có anh ráng chờ nghen!

À ha! Thì ra có người bây giờ mới thêm cái thứ "khó nuốt" kia của tôi. Nhưng quá muộn rồi!

Tháng Ngày Phai Phôi

Cũng đã bao nhiêu mùa mưa nắng qua nhanh, họ quen biết nhau khi đi lễ Chùa. Tình bạn cũng theo thời gian mang họ đến gần nhau hơn. Hồng rất mộ đạo, đi Chùa đọc kinh và làm việc trong bếp Chùa hàng tuần. Ở nhà thì Hồng có một bàn thờ trưng bày uy nghi, hàng ngày Hồng thắp nhang và tụng kinh một cách thành kính.

Trái ngược với Hồng, Thảo chẳng bao giờ đi Chùa và chẳng đời nào đọc kinh Nhật Tụng. Chỉ khi mẹ bảo thì Thảo chở mẹ lên Chùa, mẹ Thảo trong bếp thì Thảo theo rửa chén dọn dẹp. Làm xong mọi việc, Thảo vác chổi ra "quét lá đa" mà thôi.

Vậy mà họ vẫn thân nhau, vẫn huyên thuyên nói đủ thứ chuyện trên đời mỗi khi gặp nhau.

-Tuần trước Thảo có chở Ma-sơ Minh đi xuống phố. Đạo này Sơ bị bác sĩ cấm lái xe.

Hồng nhăn mặt:

-Thảo quen với mấy người đạo Chúa luôn há, ngộ thiệt!

Thảo đáp bằng quơ:

-Ồ, lâu lắm rồi Hồng à. Thảo quen Sơ Minh hồi đi quét tóc phụ cho chị Thùy, khi chị ấy còn làm cắt tóc cho nhà dòng *Saint Lucy*

-Trời, mí người là đạo Phật mà đi làm cho nhà dòng....đúng là....

-Đâu có gì đâu nà Hồng. Đạo nào cũng thế mờ hihi

....

Hè năm ấy, Thảo ít lên Chùa vì bệnh hoài, chỉ nằm trên giường nhìn ra cửa sổ mà thôi. Thời gian thấm thoát trôi qua, tháng Mười đến thung lũng lầy lội những cơn mưa. Khi thì mưa ào ạt như trút nước xuống đồ đầy mặt đất, có khi mưa phùn phơi phới bay, giăng từng hạt bụi nhỏ trên cánh đồng ngay đầu ngõ nhà Thảo, khiến khung cảnh núi đồi càng thơ mộng hơn. Ngồi trên giường ngắm mưa qua khung cửa sổ mở rộng, Thảo cứ thế để mặc cho làn mưa bụi lất phất bay đây, phà vào mặt mũi chân tay....

-Áy chết! Mưa vậy sao Thảo không đóng cửa sổ lại, lạnh bệnh đó nha.

Tiếng Hồng trách nhẹ khi vừa bước vào phòng rồi đi nhanh đến kéo kính cửa lại. Thảo cười, đáp khẽ:

-Kệ nó Hồng à. Thảo thích ngửi mùi nước mưa...

-Mưa mà cũng có mùi sao hử? Hồng bắt bẻ rồi cả hai cười xòa.

Chiều chiều, khi làm xong việc nhà, Hồng thường chạy qua chơi với Thảo, cứ thế một tuần vài lần. Có ngày nắng, vườn nhà đầy bướm lượn quanh đám hoa cỏ phía sau, Hồng và Thảo ngồi ngắm bọn trẻ hàng xóm qua vọt bướm và nô đùa trông thật vui mắt.

Thu lại đến chậm chậm và dịu dàng như sắc thái lãng mạn êm đềm của nó. Ánh nắng trong veo của ngày Hè cận dần từng ngày một thay thế vào là những làn gió mát nhẹ nhẹ đong đưa trên hàng cây lá hoe hoe sắc vàng, dần chuyển màu thành cam, rồi đỏ tía, lấp lánh hai bên đường mà mới ngày nao nơi ấy hai hàng cây vẫn xanh um dưới nắng vàng rực rỡ.

-Thảo nè, tuần sau Hồng nghỉ lễ ba ngày, mình đi xem phim không?

-Ừ, Thảo chưa có dự định gì cả, đi xem phim cũng vui lắm đó.

-Vậy Thảo qua Hồng nha rồi mình đi bộ ra rạp hát hé!

Một tuần trôi qua nhanh chóng Thảo cứ lè mề với việc nhà, rồi hăng, quên mất đã là tối thứ Sáu. Rồi điện thoại reng inh ỏi....

-Thảo đó hả con? Là Sơ Minh đây!

-Ô, con chào Sơ ạ!

-Con khỏe chứ? Sơ có việc cần nhờ con nè.

Thảo mau mắn:

-Dạ con khỏe, cảm ơn Sơ. Sơ cần nhờ con việc gì?

Ngưng một chút, Sơ đáp lời Thảo chậm chậm:

-Chợ số 2 có tặng cho Sơ một số mâm nhôm loại to nhất. Khoảng một trăm cái thì phải. Sơ nhớ có lần con và cô Mai mua mâm cho nhóm thiện nguyện của Chùa nấu đồ tặng người vô gia cư. Hay con lấy số mâm này nha. Giá sẽ là \$1.30, và tiền mâm Sơ sẽ tặng lại cho "Chùa AB" Quảng Trị bên VN, vì làng ấy đang có bão con ạ!

Sau một thoáng tính nhẩm trong đầu, Thảo mừng rỡ:

-Sơ ơi, giá đó rẻ quá. Chắc hội chị Mai sẽ mừng lắm. Chùng nào Sơ cần tiền để gửi về VN?

-Càng sớm càng tốt con ạ. Người ta đang khổ nên trông chờ mình từng giây từng phút. Hay mai thứ Bảy con qua lấy mâm rồi chở Sơ ra chỗ gửi tiền được không?

-Dạ được. Sáng con qua chị Mai lấy tiền rồi qua tu viện đón Sơ nhé!

Cúp điện thoại xuống, Thảo nhớ ra mình có hẹn đi xem phim với Hồng nên vội bấm số gọi Hồng liền.

-Hồng hả, Thảo nè!

-Ừ, gì đó Thảo?

Cố tránh cho Hồng biết việc đi với Ma Sơ nên Thảo chỉ nói qua loa:

-Mai Thảo bận tí việc. Hay mình để Chủ Nhật đi xem phim nha.

Giọng Hồng trong veo:

-Chùng nào cũng được mà Thảo, gấp gấp gì chứ. Thảo hông đi được thì Hồng dắt mấy đứa cháu đi bơi càng vui hơn a.

Thảo mừng rỡ vì thấy Hồng vẫn vui vẻ chẳng giận gì mình nên yên tâm đi ngủ để sáng dậy sớm đến nhà Mai lấy tiền. Nhà Mai và nhà Hồng đối diện nhau trong con hẻm nhỏ cách nhà Thảo không xa. Khi đến nhà Mai, Thảo định bụng ghé qua trò chuyện với Hồng một lát, nhưng nhìn quanh Thảo không thấy xe Hồng đậu trước nhà như thường lệ, Thảo nghĩ bụng "Chắc Hồng đi Chùa rồi".

-Tìm gì đó Thảo?

Mai xuất hiện ngay bậc cửa với nụ cười tươi tắn để đón Thảo vào. Thảo đáp ứng:

-Ồ, Thảo tìm Hồng. Tính qua chào một tí.... hihi.

-À, nãy Mai thấy xe cô ta đi ra. Chắc đi chợ sớm rồi đó. Thảo vào chơi chờ Mai tí nha. Chắc phiền Thảo chờ Mai ra ngân hàng rút tiền quá hà, vì Mai hông còn đồng xu nào cả.

-Ừ, chuyện nhỏ mà Mai. Hay mình cùng đi đón Sơ Minh rồi chở Sơ ra Senter luôn nha. Sẵn tiện đi luôn khỏi quanh lại.

Mai đồng ý và hai người đi vội ra xe, không kịp để ý rèm cửa nhà Hồng lay động và thấp thoáng bóng Hồng đang đứng bên trong, lăm lăm một cách giận dữ:

-Thì ra là hẹn nhau..... uống cho mình xem Thảo như bạn thân!

Lâu lắm Hồng và Thảo không gặp nhau. Thảo có gọi điện thoại nhưng không có Hồng ở nhà. Thảo có nhắn chị Liên chị của Hồng, nhờ chị ấy chuyển giùm lời nhắn nhưng rồi Hồng vẫn lặng im. Thảo linh cảm điều gì đã xảy ra, đoán mãi rồi cũng hiểu được chuyện gì. Thảo đã không gọi Hồng nữa mặc dù biết Hồng đang rất giận mình..... Thảo cũng im lặng xa lánh những nơi có thể gặp Hồng vì biết có giải thích gì cũng chỉ là vô ích. Thảo phó mặc..... Chỉ mong giận hờn kia theo tháng ngày phai phôi.

Con tim đại khờ!

*Dệt màu xanh tên tóc mây óng mượt
nhớ về anh đôi mắt thắm, sâu dằm
nghe hoang vắng, tim ơi! ta có được...
mãi gần nhau cho ước mộng trong ngần?*

Bao mùa mưa gió trôi qua âm ỉ, nó đã giam mình trong ốc đảo đơn côi, tìm vui bên khung dệt trong căn lều nhỏ ven rừng nơi ít người đời lai vãng đến, có chăng chỉ là những vết chân nai in trên nền tuyết trắng, hay mảnh vụn của thân cây sồi già mà lũ sóc gặm nhấm lớp nhựa bên ngoài và bỏ lại đám vỏ rớt rơi trên vạt cỏ trong mùa giá rét. Thuở xa xưa, nó cũng từng là một trái tim thắm nồng rộn ràng nhịp đập của tình yêu. Rồi một ngày kia khi nó phát hiện ra tình yêu của mình đã đặt trọn vào một thân cây

khô, chợt cơn gió nhẹ lướt qua, thân cây kia đã mang cả tình yêu đầu đời của nó rơi tỏm xuống lòng vực thẳm. Nó héo hon nhìn theo một cách tuyệt vọng vì tiếc thương cho những gì đã mất. Ngày qua ngày, con tim đại khờ kia khô cằn đi dần và trở thành sỏi đá để rồi tự giam mình nơi túp lều nhỏ hoang vu, hoàn toàn cách xa thế giới bên ngoài.

Từng mùa Đông đến và đi lạnh lùng buốt giá, rồi một hôm, nó tỉnh cờ gặp anh!

Nơi ngôi làng nhỏ dưới chân núi, có những cư dân sống hiền hòa trong khung cảnh thanh bình vui vẻ. Hùng hờ qua lời đồn trao, nó mỉm cười với anh như nó vẫn thường cười với chú nai, chú sóc mà nó thường làm bạn trong mỗi buổi lang thang. Ánh nắng chiều xuyên qua kẽ lá, đan thành từng giọt nhảy nhót, tung tăng rơi rớt xuống đôi mắt rất đỗi nhu mì kia, anh mỉm cười nhìn nó một cách ngạc nhiên như vừa phát hiện ra một bông hoa cỏ trong cánh rừng hoang dại đầy gai góc. Anh trao tặng một viên kẹo ngọt khiến nó cảm thấy môi mình mềm hơn. Nụ cười hiền với giọng nó ấm trầm kia khiến lòng nó mềm nhũn, tan chảy ra hòa vào đợt sóng của đam mê đang ạt ào kéo đến. Anh đưa nó đi dạo chơi trên vùng đồi xanh nở đầy những cụm hoa tím. Lần đầu sau bao nhiêu năm, nó đã hít thở hương thơm của hoa tươi, hương vị trong lành của vùng trời bình yên đầy ắp nắng vàng và gió lộng.

Trái tim kia đã được đánh thức bằng một hồi chuông của rung động hòa lẫn niềm vui và tiếng cười. Bên anh, nó đã cười bằng chính tâm hồn, bằng cả những nhịp đập chân tình bị chôn vùi bao năm tháng mà nó tự chối bỏ, tự ràng buộc chính mình trên con đường chông gai nó từng giẫm chân lên. Nó say mê trong hạnh phúc bên anh mà hằng ngày cả hai tự mình mang đến cho nhau rất vô tình mà lại hữu ý, rất mộc mạc đơn sơ nhưng không hề có biên giới, như hai chiếc lá vàng cô đơn quện chặt vào nhau giữa làn gió xoáy.

Nó yêu âm thầm lặng lẽ trong từng ngày, âm thầm đến nỗi ngay cả chính nó cũng không nhận ra điều đó. Nó chẳng biết mình như chú nai hoang lao đầu vào ánh sáng xa xa giữa màn đêm đen thẳm mà không hề nhận biết đó là đóm lửa thợ săn hay ánh mắt của loài hổ báo. Đường nào cũng vậy, lý trí giờ chẳng còn là của nó nữa, trái tim cũng thế, giờ chỉ còn những nhịp đập thật thà của kẻ đang yêu. Và cứ thế nó yêu anh tình cờ như làn gió, như hoa tuyết nhẹ nhàng rơi đậu trên từng cánh lá sâu đông, mãi một chồng chất dâng cao để rồi ngày kia cả khu rừng trắng xóa một màu, màu của một tình yêu thanh cao hay màu trắng khăn tang, nó và anh, cả hai chẳng hề quan tâm đến điều đó bởi giờ đây mọi vật chung quanh họ đều vô hình, vô sắc. Họ chỉ duy nhất nhìn thấy nhau trong mắt nhau mà thôi.

Đông qua rồi Xuân đến. Mặt băng của hồ nước trong rừng tan dần, lộ ra một vùng nước trong veo, in bóng bầu trời xanh điểm những cụm mây trắng đang lững lờ trôi. Một chiều mùa Xuân, đi ra hồ để rửa chân, nó thấy bóng mình ẩn trong tấm gương kia rõ mồn một, sống động và đầy đủ sắc màu như một bức tranh. Lại thay, gương mặt là của nó, nhưng thay vì với đôi mắt thăm sâu, buồn vui với của ngày nào thì giờ đây nó lại thấy nó mang một đôi mắt lạ. Đôi mắt này thật mơ màng, trong xanh biêng biếc đầy ắp niềm tin, đang nhìn về một chân trời xa vời vợi như đợi, như chờ một ngày nào đó sẽ chấp cánh xa bay. Và nó biết nơi đó có một người đang chờ nó!